

Στην οικογενειακή βιβλιοθήκη, παρκαρισμένο, δίπλα σε άλλα συνομήλικα, καθόταν

πάνω από μισό αιώνα να ο «Γύρος του Κόσμου» του Μίνου Αργυράκη.

Έκδοση από τον Νοέμβριο του '66 με την μικρή ένδειξη στην πρώτη εσωφύλλου
printed in Greece και την σημείωση:

«Βιβλιοθήκη Ελλήνων και Ξένων Συγγραφέων Εκδοτική Εταιρεία Αθηνών, οδός Σωκράτους
59, Αθήναι».

Ήταν, βεβαίως, μια από τις εκδοτικές δραστηριότητες της [Ελένης Βλάχου](#), που περιελάμβανε τις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του Μίνου Αργυράκη, γνωστότερου για τις ζωγραφικές, σκηνογραφικές, σκιτσογραφικές του δημιουργίες.

Μέσα δεκαετίας του '60, παιδάκι τότε με είχε εντυπωσιάσει με το πενάκι του, από τον τρόπο που αποτύπωνε πράγματα που ήξερα.

Θυμάμαι τις δουλειές του από τα ετήσια τουριστικά αλμανάκ των εκδόσεων Hellenews. Έτσι ξεφύλλισα με προθυμία τον γραπτό του λόγο. Στο κεφάλαιο της Ιταλίας στέκεται πάνω σε τρείς πόλεις.

Την Ρώμη, την Βενετία και την Νάπολι. Θα μείνουμε στην τελευταία και θα την τοποθετήσουμε χρονικά ανάμεσα στο '58 και στο '61, διότι τότε πρωτοδημιοσεύτηκαν οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις του, στην εφημερίδα Ελευθερία όπως ακριβώς αναγράφεται στο βιβλίο, εννοώ ότι λησμονήθηκε ένα ρ.

Οι δυο πρώτες παράγραφοι,

Νάπολη

‘Η Νάπολη μοιάζει μὲ δημορφη κόρη μιᾶς ὑποκτης γριᾶς ποὺ τάχει καλά μὲ τοὺς Ἀμερικάνους. Τὴ βλέπω νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, φηλά σ’ ἕνα μπαλκόνι, μὲ ξέπλεκα μακριὰ μαῦρα μαλλιά, δρώμικη, ξυπόδλητη, μὲ σχισμένα ρούχα, μὲ ώραια σχιστὰ μάτια, νὰ κοιτᾷ τὸν οὐρανό, ἀδιάφορη γιὰ τὴ δοῃ τοῦ δρόμου, μὲ μιὰ ἀγνότητα κ’ ἔνα λουλούδι στὸ στόμα, ἵδια ἡ Παναγιά. Λέγο δημας νὰ τὴν κοιτάξῃς περισσότερο ἀρχίζει νὰ πονηρεύεται, ἀκκίζεται καὶ φλερτάρει. Ἀπορεῖς καὶ νομίζεις πῶς εἶναι ἄλλη γυναίκα, πῶς μεταμορφώθηκε στὸ ἀντίθετο ἀπ’ δ, τὶ νόμιζες. Αὐτὴ, λέω μέσα μου, εἶναι ἡ Νάπολη: διπρόσωπη, ώραια, δρώμικη, φτωχή, ἀγνή καὶ πονηρή ὥς τὸ κόκκαλο.

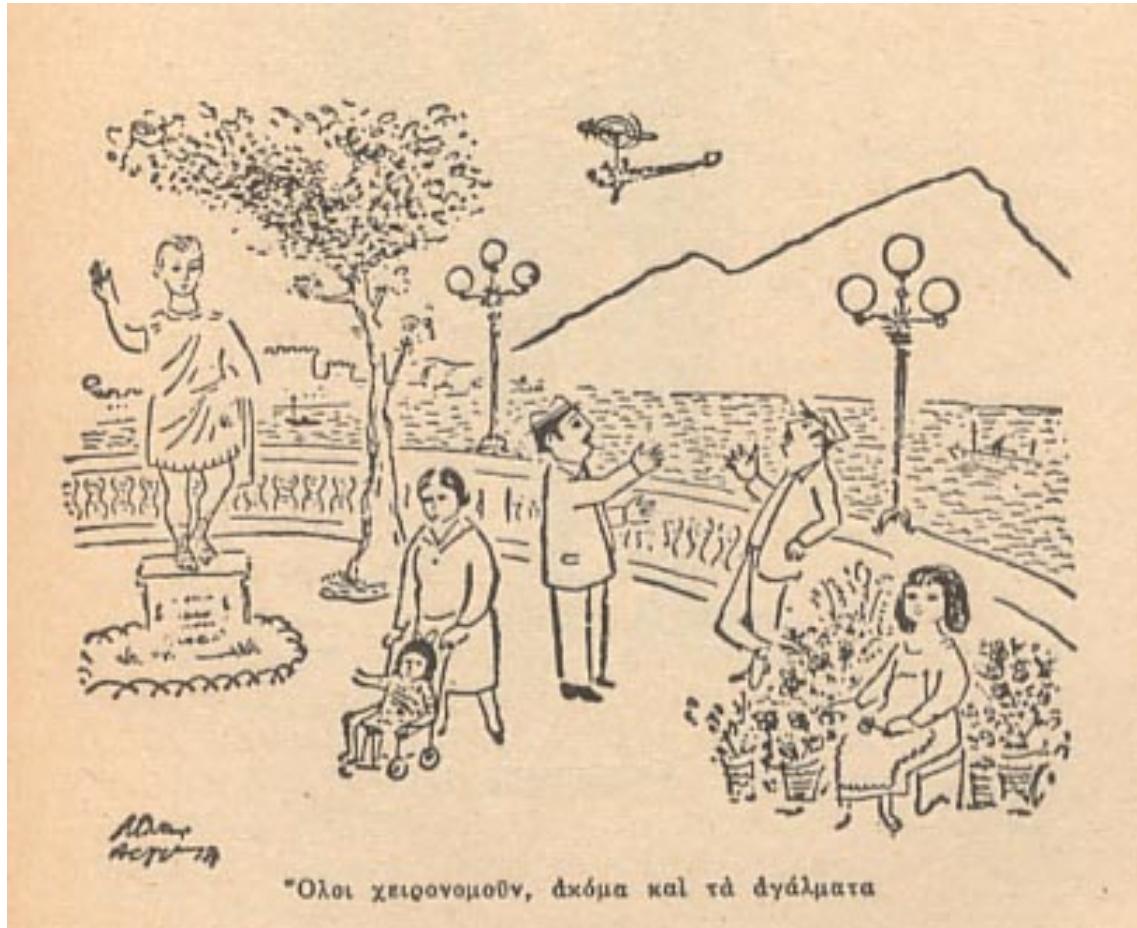
‘Ωρες τώρα τριγυρνῷ ἀνάμεσα στὶς φλέδες αὐτῆς τὴς περίεργης χώρας τῶν θαυμάτων, ἀνάμεσα στὰ σοκάκια της, στὶς πλακόστρωτες ἀνηφοριές μὲ τὰ πολύχρωμα ἀπλωμένα ρούχα ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκόνια τῶν στεγῶν δρόμων, καὶ γοιώθω σιγά - σιγά νὰ κατασταλάζῃ μέσα μου ἡ περίεργη γεύση τοῦ αἷματος αὐτῆς τὴς πολιτείας. Εἶναι μίγμα ἀπὸ δρωμιά καὶ καλωσύνη, πονηριά καὶ καλή καρδιά, κομψότητα, κέφι καὶ βαριεστημάρα.

και οι δυο τελευταίες, αρκούν για να αντιληφθούμε τόσο το σφυγμό του ταξιδευτή, όσο και την Νάπολη των χρόνων εκείνων.

Διέλα σ' αδεή δρος, θαέρχει δ' άλλη. Η Νάπολη ποδ φρει τά κυριαρχώντα δημόσια σύρχα της, δεξιά καλύνα, μαρτίζει Αμέρικαν Εύφρα, ασύλατοφι στην προκυ πή ποταμού, παραποταμού επικεν τῶν πολυτελέων δημιράλικων ξενοδοχείων.

Έκει τό αίρα γίνεται νερό. Τά τα τάντα τρεπούδα προσεύχεται την θεά της, η οποία, φωνορρά φάς γίνεται πανίδα ποδ παιστού τά δημόσια προστατευτικά ποδ έσωζει διό πάνω από την παραλία, μακ Ιεραληπτική καλοκαιριάκη μέλισσα. Κάτια την Castello dell'Uovo (τό Τελεστόλιο) παρατηρεί, οι δημόσιες γραμμές προμήνον τά τραβεύει τῶν λειτοτόπων και στρά - στρά τραβεύει τῶν γεροκτήρων τῆς Νάπολης. Σέργουν ένα - ένα τά φυνάρια τῶν δρόμων για ό διδύμου τά «νέσο».

Μόλις 15 χρόνια μετά το πέρας του πολέμου, μια πολιτεία ασφαλώς ανυποψίαστη για όσα θα συνέβαιναν στο μέλλον.

Όπως, για την προσπάθεια βιομηχανοποίησης, στο βιομηχανικό πάρκο Pomigliano d' Arco όπου η κρατική Alfa Romeo σχεδίασε στο τέλος της δεκαετίας του '60 εργοστάσιο παραγωγής των Alfasud, των Alfa του νότου δηλαδή, με την παραγωγή τους να ξεκινά τον Φλεβάρη του '72, αλλά δεν κατάφερε ποτέ να πιάσει τους στόχους του.

Ή για τον μεγάλο σεισμό του '80, που στοίχισε στην ευρύτερη περιοχή 2.500 ψυχές και 250.000 άστεγους, αλλά στην πορεία ανέδειξε ένα πελώριο σκάνδαλο διαφθοράς καθώς υπολογίστηκε ότι 20 δισεκατομμύρια δολάρια από τις κρατικές παροχές δεν διατέθηκαν ποτέ για την ανοικοδόμηση, αλλά για να δημιουργηθεί μια εντελώς νέα κοινωνική τάξη εκατομμυριούχων στην περιοχή.

Περίπου 6,4 δισεκατομμύρια δολάρια κατέληξαν στην Camorra, ενώ 4 δισεκατομμύρια, πήγαν σε δωροδοκίες πολιτικών. Μόλις το ένα τέταρτο των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν απορροφήθηκαν για τις ανάγκες των πληγέντων. Παράλληλα ήταν μια χρυσή ευκαιρία για την Camorra να εισέλθει δυναμικά στον κατασκευαστικό κλάδο.

Για την ποδοσφαιρική σεζόν 86 – 87 όταν το βραχύσωμο αγόρι από την Αργεντινή, o Diego Armando Maradona, έφερε στην τοπική ομάδα τον πρώτο τίτλο της. Όλη η φτώχια, η καταφρόνηση, βρήκε έκφραση μέσα από το scudetto. Επιτέλους λίγη από υπερηφάνεια απέναντι στον πλούσιο, ενίστε και περιφρονητικό βορά. Θα το επαναλάβουν τρία χρόνια αργότερα. Έστω και με την λευκή σκόνη να πλημμυρίζει τα ρουθούνια και τη ζωή του χαρισματικού ποδοσφαιριστή

To 2006, ένα δικό της παιδί, ο γεννημένος το '79 Ναπολιτάνος Roberto Saviano, αυτός που ο Umberto Eco αποκάλεσε εθνικό ήρωα, κυκλοφορεί το Gomorra και έκτοτε μονίμως και αυτός κυκλοφορεί με αστυνομική προστασία, μετά από αλλεπάλληλες απειλές από τους νονούς της Camorra. Ήταν μια άνευ προηγουμένου, θαρραλέα στα όρια της τρέλας, γροθιά στο οργανωμένο έγκλημα και στο πως διαφεντεύει τις τύχες της περιοχής.

Αλλά είπαμε, όλα τούτα ήταν άγνωστα, ασχημάτιστα τότε που ο Μίνως περιδιάβαινε τα Ναπολιτάνικα στενά. Και κανείς δεν υποπτευόταν, τι έκρυβε το μέλλον

Για το τέλος, μια μικρή προσωπική **εμπειρία** από την περιοχή, πριν από μια δεκαετία.